

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/382/2013
Identifikačné číslo spisu:	1510200463
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1510200463.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Edity Bakošovej a JUDr. Ľubora Šeba, v právnej veci žalobkyne MUDr. V., bývajúcej v L., proti žalovanej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., so sídlom v Bratislave, Mamateyova 17, o zaplatenie 13.268,52 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7 C 64/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. marca 2013 sp. zn. 15 Co 268/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Dovolanie proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o povinnosti žalovanej nahradiť žalobkyni trovy konania 717,12 eur o d m i e t a .

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 17. mája 2011 č.k. 7 C 64/2010-528 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 13.268,52 eur s príslušenstvom titulom neuhradených faktúr, ktorými faktúrovala žalovanej poskytovanú zdravotnú starostlivosť jej poistencom vo vekovej kategórii dorastu, teda vo veku 19 - 28 rokov (ďalej len „vo veku 19 - 28 rokov“) za obdobie od 1. januára 2007 do 31. októbra 2008 (ďalej len „sporné obdobie“) a náhrady trov konania. V časti 2.252,69 eur súd konanie zastavil a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že zmluvou o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti č. XXU.XXXXXX z 28. februára 2006 v znení dodatkov č. 1 - 11 (ďalej len „zmluva“) mali účastníci v spornom období dohodnuté zmluvné ceny za poskytnutú zdravotnú starostlivosť len deťom do 18 rokov + 364 dní. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 7 ods. 9 písm. c/ a § 8 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) a § 3 ods. 4 písm. b/, § 11 ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1 a § 17 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“). Konanie v časti sumy 2.252,69 eur súd zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu žalobkyňou. O trovách konania súd

rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Pretože žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, súd jej náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. marca 2013 sp. zn. 15 Co 268/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni 11.015,83 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť jej trovy konania v sume 717,12 eur a trovy právneho zastúpenia v sume 3.206,54 eur Advokátskej kancelárii Kurucová, s.r.o. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd na základe zopakovaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaná ako zdravotná poisťovňa mala zákonnú povinnosť uzavrieť so žalobkyňou ako poskytovateľkou všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti aj jej poisťencom vo veku 19 - 28 rokov, keď žalobkyňa spĺňala všetky zákonné požiadavky. Získala licenciu na výkon zdravotníckeho povolania, mala uzavreté dohody o poskytovaní všeobecnej ambulantnej starostlivosti s viacerými poisťencami žalovanej vo veku 19 - 28 rokov a prevádzkovala ambulanciu a poskytovala zdravotnú starostlivosť aj poisťencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov na základe povolenia vydaného príslušným orgánom. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa získala licenciu na výkon zdravotníckeho povolania so špecializáciou všeobecné lekárstvo I. stupňa a so špecializáciou pediater II. stupňa a že mala uzavreté dohody aj s poisťencami žalovanej vo veku 19 - 28 rokov. Sporným bolo povolenie na prevádzkovanie ambulancie a poskytovanie zdravotnej starostlivosti aj poisťencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov. Odvolací súd z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že keď na základe rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja o povolení na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia z 20. decembra 2006 č. TSK/2006/05179/zdrav.-2 (ďalej len „sporné rozhodnutie“) bolo žalobkyni povolené prevádzkovať zdravotníckeho zariadenia - ambulancie v zdravotníckom povolaní a v študijnom odbore lekár v špecializačnom odbore pediatria ako všeobecný lekár pre deti a dorast, žalobkyňa bola oprávnená poskytovať všeobecnú ambulantnú zdravotnú starostlivosť aj poisťencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov. Odvolací súd zdôraznil, že žalobkyni bolo sporné rozhodnutie vydané príslušným orgánom na základe jej žiadosti len z dôvodu zmeny právnej úpravy v zmysle § 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z., podľa ktorého mala zákonnú povinnosť získať do 31. decembra 2006 nové povolenie, inak by jej predchádzajúce povolenia stratili platnosť uplynutím tejto zákonnej doby. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal tiež na rozhodnutie Trenčianskeho samosprávneho kraja z 19. októbra 2007 č. TSK/2007/00449/zdrav.-13, ktorým tento orgán zamietol žiadosť žalobkyne o vydanie nového povolenia s rozšírením o dorastové lekárstvo z toho dôvodu, že takéto povolenie jej patrí už na základe sporného rozhodnutia. Odvolací súd oprel svoje rozhodnutie aj o písomné vyjadrenia Ministerstva zdravotníctva SR a Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý súdu oznámil, že na základe vykonaného dohľadu na diaľku zistil porušenie § 8 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. žalovanou, keď táto neuhrádzala žalobkyni poskytnutú zdravotnú starostlivosť jej poisťencom vo veku 19 - 28 rokov v spornom období. Po právnej stránke odvolací súd posúdil uplatňovaný nárok žalobkyne ako nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 4 písm. b/, § 4 písm. a/ bod 1, § 11 ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., § 7 ods. 2 a § 8 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. a § 8 ods. 2 a ods. 3 písm. b/ zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“). Dospel k záveru, že žalovaná porušila svoju povinnosť vyplývajúcu jej z § 7 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z. z. uzavrieť so žalobkyňou ako poskytovateľkou zdravotnej starostlivosti zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti aj vo vzťahu k poisťencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov v spornom období, hoci žalobkyňa spĺňala všetky zákonom vyžadované podmienky na jej uzavretie. Neuzavretím zmluvy a následným neuhrádzaním nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poisťencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov spôsobila žalovaná žalobkyni škodu, spočívajúcu v majetkovej ujme. Výšku škody mal odvolací súd preukázanú žalobkyňou predloženými faktúrami so sprievodným protokolom na diskete. Keď žalovaná zavinila vznik škody vo výške 11.015,83 eur porušením právnej povinnosti a medzi porušením tejto povinnosti a spôsobenou škodou je daná príčinná súvislosť, v danej veci tak boli splnené všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku čo do sumy 11.015,83 eur zmenil tak, že žalobe vyhovel. O trovách celého konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. na základe pomerného úspechu žalobkyne vo veci a v spojení s § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, § 14

ods. 5, § 16 ods. 3 a § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná podľa § 238 ods. 1 O.s.p. z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla, aby zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Inú vadu konaniu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) žalovaná videla v nesprávnom skutkovom vyhodnotení sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o oprávnenie žalobkyne poskytovať zdravotnú starostlivosť aj poistencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov. Následne podľa názoru dovolateľky odvolací súd tým, že z vykonaného dokazovania vyvodil tento nesprávny skutkový záver, vec aj nesprávne právne posúdil, keď uplatňovaný nárok posúdil ako nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka titulom porušenia jej právnej povinnosti. V dovolaní namietala aj nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov konania v sume 717,12 eur, k zaplateniu ktorých bola rozsudkom odvolacieho súdu zaviazaná.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, dovolanie považuje za právne neopodstatnené, účelové a zavádzajúce. Poukázala na to, že žalovaná jej už v plnom rozsahu zaplatila všetko, k čomu bola rozsudkom odvolacieho súdu zaviazaná. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla dovolanie žalovanej zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V danej veci ide o takéto rozhodnutie odvolacieho súdu, čím je daná prípustnosť dovolania.

Dovolací súd je podľa § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Obligatorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami len vtedy, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľka nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná za dovolací dôvod považovala dovolací dôvod uvedený v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (aj keď tento výslovne takto neoznačovala), t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaná uvedenú vadu videla v nesprávnom skutkovom vyhodnotení sporného rozhodnutia (povolenie na prevádzkovanie

zdravotníckeho zariadenia z 20. decembra 2006) odvolacím súdom.

K tejto dovolacej námietke žalovanej je potrebné uviesť, že vyvodzovanie skutkových zistení z vykonaných dôkazov je výsledkom hodnotenia dôkazov, pričom samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi nie je inou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Za takúto inú vadu konania sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p. a pod.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neuniesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nesplnenie poučovacej povinnosti, zohľadnenie skutočnosti, ktorá z dokazovania nevyplynula, opomenutie rozhodnej skutočnosti, ktorá vyšla v konaní najavo a logický rozpor v hodnotení dôkazov (nemožno pritom vylúčiť, že v závislosti od konkrétnych okolností môže vyššie uvedený nesprávny procesný postup súdu nadobudnúť intenzitu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom).

Inou vadou však nie je samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi, keďže v dovolacom konaní nemožno toto hodnotenie preskúmať (porovnaj R 42/1993). Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. To znamená, že hodnotenie dôkazov, a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok, z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje takúto vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Vzhľadom na namietaný dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), v nesprávnom posúdení zákonnej povinnosti žalovanej uzatvoriť so žalobkyňou zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti aj poistencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v ďalšom zaoberal otázkou, či žalovaná mala zákonnú povinnosť uzatvoriť so žalobkyňou zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti aj poistencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov.

Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

V preskúmvanej veci z dokazovania vykonaného odvolacím súdom vyplynulo, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola dojednaná zmluva, na základe ktorej poskytovala žalovaná žalobkyňu v spornom období úhradu zdravotnej starostlivosti len za svojich poistencov do veku 18 rokov + 364 dní a nie aj za poistencov vo veku 19 - 28 rokov. Ďalej z dokazovania vykonaného odvolacím súdom vyplynulo, že žalobkyňa je lekárkou so špecializáciou v odbore všeobecné lekárstvo I. stupňa a lekárkou so špecializáciou v odbore pediatria II. stupňa, mala uzatvorené dohody o poskytovaní všeobecnej

ambulantnej zdravotnej starostlivosti s viacerými poistencami žalovanej aj vo veku 19 - 28 rokov a na základe sporného rozhodnutia príslušného orgánu bola oprávnená prevádzkovať zdravotnícke zariadenie v zdravotníckom povolani a v študijnom odbore lekár v špecializačnom odbore pediatria ako všeobecný lekár pre deti a dorast, o ktoré povolenie žalobkyňa bola povinná požiadať v zmysle platnej právnej úpravy pod následkom straty platnosti dovtedajšieho povolenia, na základe ktorého bola oprávnená poskytovať všeobecnú ambulantnú zdravotnú starostlivosť pre deti, dorast a dospelých.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z. z., zdravotná poisťovňa je povinná uzatvoriť zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti s každým poskytovateľom všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti, ak má uzatvorenú dohodu o poskytovaní všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti najmenej s jedným jej poistencom.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z., zdravotná poisťovňa uhrádza na základe zmlúv uzatvorených podľa § 7 poskytnutú zdravotnú starostlivosť v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom podľa dohodnutej ceny (§ 7 ods. 9 písm. c/).

Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 576/2004 Z. z., všeobecnú ambulantnú starostlivosť poskytuje poskytovateľom určený lekár (ďalej len všeobecný lekár“) a poskytovateľom určená sestra s príslušnou odbornou spôsobilosťou.

Podľa § 8 ods. 3 písm. a/ a b/ zákona č. 576/2004 Z. z., všeobecným lekárom je lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú starostlivosť pre dospelých a lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore pediater, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú starostlivosť pre deti a dorast.

Podľa § 48a zákona č. 576/2004 Z. z., všeobecnú ambulantnú starostlivosť o deti a dorast podľa § 8 ods. 2 môžu poskytovať aj lekári, ktorí vykonávali primárnu zdravotnú starostlivosť ako praktickí lekári pre deti a dorast a dorastoví lekári podľa predpisov do účinnosti tohto zákona.

Podľa § 48b zákona č. 576/2004 Z. z., ak sa vo všeobecne záväzných právnych predpisoch vydaných pred účinnosťou tohto zákona používa pojem „praktický lekár pre deti a dorast“ alebo „dorastový lekár“, rozumie sa ním všeobecný lekár podľa § 8 ods. 3 písm. b/.

Podľa § 3 ods. 4 písm. b/ zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“), zdravotnícke povolanie sa vykonáva na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (§ 11) alebo povolenia vydaného podľa osobitného predpisu.

Podľa § 4 písm. a/ bod 1 zákona č. 578/2004 Z. z., poskytovateľ je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe povolenia (§ 11) alebo povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti podľa osobitného predpisu.

Podľa § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 578/2004 Z. z., samosprávny kraj v rámci preneseného výkonu štátnej správy vydáva povolenie na prevádzkovanie ambulancie okrem ambulancie podľa odseku 1 písm. a/.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., ministerstvo zdravotníctva alebo samosprávny kraj (ďalej len „orgán príslušný na vydanie povolenia“) vydá povolenie fyzickej osobe a právnickej osobe, ak spĺňajú podmienky ustanovené týmto zákonom.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., orgán príslušný na vydanie povolenia vydá povolenie rozhodnutím, ak žiadateľ o povolenie preukázal splnenie podmienok podľa tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej zo zdravotného poistenia (ďalej len „zákon č. 577/2004 Z. z.“), na základe verejného zdravotného poistenia sa plne uhrádzajú preventívne prehliadky, a to v rozsahu písm. a/ až l/, vrátane jednej preventívnej prehliadky poistenca od 18 rokov veku raz za dva roky u všeobecného lekára (§ 8 ods. 2 zákona č. 576/2004 Z. z.).

Podľa prílohy č. 2 „Náplň preventívnych prehliadok“ k zákonu č. 577/2004 Z. z., preventívnu starostlivosť o deti a dorast vykonáva lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore pediatria pre okruh poistencov do dovŕšenia 18 rokov veku a 364 dní a preventívnu starostlivosť o dorast a dospelých vykonáva lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo a v prípade poistencov do 28. roku veku aj lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore pediatria pre okruh poistencov starších ako 18 rokov.

Z vyššie uvedených skutkových záverov a ustanovení právnych predpisov odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu vyvodil správne právne závery, na ktoré aj správne aplikoval § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj podľa názoru dovolacieho súdu, keď žalobkyňa získala od príslušného orgánu povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia v špecializačnom odbore pediatria ako všeobecný lekár pre deti a dorast, ktorým jej bolo zrušené povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení v odboroch všeobecné lekárstvo ako praktický lekár pre dospelých a pediatria ako praktický lekár pre deti a dorast, bola v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami právnych predpisov oprávnená v spornom období poskytovať ambulantnú zdravotnú starostlivosť aj poistencom žalovanej vo veku 19 - 28 rokov a aj ohľadom tejto zdravotnej starostlivosti bola žalovaná povinná s ňou uzavrieť zmluvu a túto zdravotnú starostlivosť jej uhrádzať. Žalobkyňa totiž spĺňala všetky zákonné požiadavky. Získala licenciu na výkon zdravotníckeho povolania lekár so špecializáciou v odbore pediatria II. stupňa (ktorý sa v zmysle § 8 ods. 3 písm. b/ zákona č. 576/2004 Z. z. považuje za všeobecného lekára oprávneného poskytovať všeobecnú ambulantnú starostlivosť pre deti a dorast, oprávnený v súlade s prílohou č. 2 zákona č. 577/2004 Z. z., upravujúceho rozsah poskytovanej zdravotnej starostlivosti uhrádzanej zo zdravotného poistenia, poskytovať zdravotnú starostlivosť aj poistencom vo veku 19 - 28 roku), príslušným orgánom jej bolo vydané povolenie prevádzkovať zdravotnícke zariadenie v zdravotníckom povolaní a v študijnom odbore lekár v špecializačnom odbore pediatria ako všeobecný lekár pre deti a dorast a mala uzatvorené zmluvy s viacerými poistencami žalovanej vo veku 19 - 28 rokov, ktorým ambulantnú zdravotnú starostlivosť poskytovala. V zmysle vyššie uvedených ustanovení právnych predpisov tak bola žalovaná povinná uzatvoriť so žalobkyňou ako poskytovateľkou všeobecnej ambulantnej zdravotnej starostlivosti zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti aj ohľadom svojich poistencov vo veku 19 - 28 rokov a následne jej uhrádzať aj zdravotnú starostlivosť. Keď tak žalovaná neurobila, porušila svoju právnu povinnosť uvedenú v § 7 ods. 2 v spojení s § 8 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z., čím zavinila vznik škody žalovanej. Odvolací súd preto správne pri splnení všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni požadovanú sumu 11.015,83 eur, výšku ktorej mal preukázanú žalobkyňou predloženými dokladmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc pri rozhodovaní z platnej právnej úpravy Slovenskej republiky a viazanosti Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom, považuje za potrebné dodať, že termín používaný v zákonoch upravujúcich oblasť zdravotníctva - „dorast“ výslovne nedefinuje žiadne ustanovenie platného a účinného zákona Slovenskej republiky. Len nepriamo z prílohy č. 2 k zákonu č. 577/2004 Z. z. možno vyvodiť, že starostlivosť o dorast je starostlivosťou o poistencov do 28. roku

veku a túto starostlivosť môže okrem lekára so špecializáciou v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo vykonávať aj lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore pediatria.

Pretože rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne, dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v posudzovanej veci tak nie je daný.

So zreteľom na vyššie uvedené, keď dovolateľka napadla dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu, v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Dovolateľka dovolaním namietala aj výrok o náhrade trov konania v sume 717,12 eur, k zaplateniu ktorých bola rozsudkom odvolacieho súdu zaviazaná. Uviedla, že ide o nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože tieto trovy spočívajú v zaplatení súdneho poplatku, od zaplatenia ktorého je podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov konanie vo veci poskytovania zdravotnej starostlivosti oslobodené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že pokiaľ žalovaná napáda dovolaním výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania, tento výrok sa síce stáva súčasťou výroku rozsudku, ale nestráca povahu rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu treba prípustnosť dovolania žalovanej smerujúceho proti výroku o trovách odvolacieho konania posudzovať podľa ustanovení § 239 O.s.p., ktoré upravujú prípustnosť dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 1 až 3 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014).

V danej veci dovolanie smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, majúceho povahu rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, proti ktorému dovolanie nie

je podľa § 239 ods. 3 O.s.p. prípustné. Keďže Občiansky súdny poriadok v § 236 ods. 1 výslovne ustanovuje, že dovolanie je prípustné len proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa, dovolací súd musí konštatovať, že dovolanie proti takémuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Žalovaná v dovolaní nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Keďže dovolanie žalovanej v tejto časti smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa náhradu trov dovolacieho konania nežiadala priznať, preto dovolací súd žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.